

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobců: **a) L. M., b) nezletilý V. M.**, zastoupen žalobkyní a) jako zákonnou zástupkyní, oba právně zastoupeni JUDr. Jaroslavem Skoupým, advokátem se sídlem Rakovník, Havlíčkova 584, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra,** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, vedené u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 47 Az 998/2003 o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 9. 2003 č.j. OAM-1586/VL-11-P05-2000, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 4. 5. 2004 č. j. 47 Az 998/2003 - 36,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobců advokátovi JUDr. Jaroslavu Skoupému **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 2150 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 1 měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Krajský soud v Praze usnesením ze dne 4. 5. 2004 č. j. 47 Az 998/2003 - 36 odmítl podání žalobců (dále i „stěžovatelé“) ze dne 4. 11. 2003, kterým se domáhali přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 9. 2003 č.j. OAM-1586/VL-11-P05-2000 o neudělení azylu žalobcům dle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu

a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění do 12. 10. 2005 (dále jen „zákon o azylu“) a nevztažení na ně překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

V odůvodnění usnesení Krajský soud v Praze zejména uvedl, že ze správního spisu žalovaného zjistil, že výzvu k převzetí rozhodnutí ve věci azylu na den 1. 10. 2003 osobně převzala žalobkyně a) dne 9. 9. 2003. Z úředního záznamu ze dne 1. 10. 2003 se podává, že žalobkyně a) se bez sdělení důvodů k převzetí rozhodnutí nedostavila. Žalobou napadené rozhodnutí nabylo právní moci dnem 1. 10. 2003, přičemž v tomto rozhodnutí žalovaný správně poučil žalobce o tom, že proti rozhodnutí lze podat žalobu ke krajskému soudu, a to ve lhůtě 15 dnů ode dne jeho doručení. S ohledem na výše uvedené počala lhůta pro podání žaloby běžet dne 2. 10. 2003, a protože poslední den patnáctidenní lhůty k podání žaloby připadl na sobotu 16. 10. 2003, posledním dnem k podání žaloby bylo 18. 10. 2003. Protože žalobkyně a) sepsala žalobu za sebe a nezletilého žalobce až dne 4. 11. 2003, je zcela nepochybné, že žalobu podala opožděně, a soudu nezbylo než ji jako opožděnou odmítnout podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

Proti citovanému usnesení Krajského soudu v Praze podali stěžovatelé včas kasační stížnost z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a e) s. ř. s. Stěžovatelé připouštějí, že v daném případě je podle ustanovení § 32 odst. 1 zákona o azylu stanovena lhůta k podání žaloby na 15 dnů, a že tato lhůta začíná běžet od dne, kdy se žadatel o azyl měl dostavit k převzetí rozhodnutí. Uvedené ustanovení je však dle stěžovatelů v rozporu se základními zásadami Listiny základních práv a svobod, neboť zakládá právní fikci doručení rozhodnutí bez jakékoliv možnosti tuto fikci vyvrátit, přestože jsou tu prokazatelné překážky, které jim bránily se dostavit k převzetí rozhodnutí. Je logické, že pokud žadateli brání velmi závažná osobní překážka, kdy se objektivně nemůže k převzetí dostavit, je pochybné i v takové situaci zakládat nevyvratitelnou fikci doručení. Dále stěžovatelé namítají, že žalovaný správní orgán nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci, důkazy, které si opatřil nebyly úplné, jeho rozhodnutí nevyplývá ze zjištěných podkladů, nedostatečně se zabýval zejména ustanovením § 13 zákona o azylu. Stěžovatelé navrhují, aby usnesení krajského soudu bylo zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení, zároveň navrhují přiznat kasační stížnosti odkladný účinek.

Žalovaný ve vyjádření k podané kasační stížnosti popřel její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu, tak usnesení Krajského soudu v Praze, byly vydány v souladu s právními předpisy, a plně odkazuje na správní spis ve věci. Stěžovatelé dle žalovaného v kasační stížnosti neuvádějí nic, čím by zpochybnili zákonnost napadeného usnesení krajského soudu. Žalovaný navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu a v mezích kasační stížnosti napadené usnesení krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ustanovení § 24a odst. 1 zákona o azylu se rozhodnutí doručí žadateli o udělení azylu v místě a čase stanoveném v písemné výzvě k převzetí rozhodnutí. V § 24a odst. 2 zákona o azylu se stanoví, že pokud se žadatel o udělení azylu nedostaví k převzetí rozhodnutí v den ve výzvě uvedený, ač mu výzva byla doručena, je den k převzetí rozhodnutí ve výzvě uvedený považován za den, kdy je rozhodnutí žadateli o udělení azylu doručeno. Ustanovení § 32 odst. 1 zákona o azylu uvádí, že žalobu proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu lze podat ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí.

V projednávaném případě (jak prokazuje předložený správní spis) byla výzva k převzetí shora citovaného rozhodnutí žalovaného ve věci azylu stanovenému na den 1. 10. 2003 stěžovatelce řádně doručena v P. s. Č. Ú. dne 9. 9. 2003, což ona stvrdila svým podpisem. Dne 1. 10. 2003 se však k převzetí tohoto rozhodnutí nedostavila. Jelikož se stěžovatelka nedostavila k převzetí rozhodnutí v den ve výzvě uvedený, přestože jí výzva byla doručena, je den 1. 10. 2003 považován za den, kdy stěžovatelům bylo rozhodnutí žalovaného doručeno. Stěžovatelé tak mohli v souladu s ustanovením § 32 odst. 1 zákona o azylu podat žalobu proti rozhodnutí žalovaného do patnácti dnů ode dne 1. 10. 2003, tedy do 18. 10. 2003. Nejvyšší správní soud považuje za nepochybné, že žaloba stěžovatelů předaná k poštovní přepravě teprve dne 4. 11. 2003, byla podána opožděně, proto ji Krajský soud v Praze zcela správně podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. jako opožděnou odmítl.

Pokud stěžovatelé namítají, že ustanovení zákona o azylu zakládající právní fikci doručení je v rozporu se základními zásadami Listiny základních práv a svobod, neboť není možno tuto fikci vyvrátit, přestože u stěžovatelů existovaly překážky, které jim bránily se dostavit k převzetí rozhodnutí. Nejvyšší správní soud k uvedenému konstatuje, že pokud se stěžovatelka ze závažných důvodů nemohla k převzetí rozhodnutí dostavit, měla tuto skutečnost žalovanému správnímu orgánu neprodleně sdělit, ten by jí jistě vyšel vstříc a případně stanovil jiné datum k převzetí rozhodnutí. Úřední záznam žalovaného ze dne 1. 10. 2003 založený v předloženém správním spise však dokládá, že stěžovatelka se k převzetí rozhodnutí nedostavila bez jakékoliv omluvy.

Nejvyšší správní soud tak neshledal stěžovateli uplatněné důvody kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávním posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, a dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu.

Stěžovatelé v kasační stížnosti uplatnili také důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., kdy tvrdí vadu řízení spočívající v tom, že žalovaný správní orgán nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci, důkazy, které si opatřil nebyly úplné, jeho rozhodnutí nevyplývá ze zjištěných podkladů, nedostatečně se zabýval zejména ustanovením § 13 zákona o azylu. K uvedenému stížnostnímu důvodu Nejvyšší správní soud konstatuje, že žaloba stěžovatelů nebyla podána včas, proto krajský soud žalobu odmítl a předmětnou věc neprojednával meritorně. Nebylo-li krajským soudem rozhodováno ve věci samé, nemohl se ani Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti zabývat stěžovateli uplatněnými důvody dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl dle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s.

S přihlédnutím k ustanovení § 78b odst. 1 zákona o azylu, podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Jelikož stěžovatelé neměli ve věci úspěch, nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (ustanovení § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (ustanovení § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Krajský soud v Praze stěžovatelům k jejich žádosti ustanovil zástupcem advokáta pro řízení o kasační stížnosti, náklady řízení v tomto případě hradí stát. Náklady spočívají v odměně za dva úkony právní služby v částce 2000 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.] a v náhradě hotových výdajů v částce 150 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem 2150 Kč. Tato částka bude zaplacena z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám ustanoveného zástupce JUDr. Jaroslava Skoupého do 1 měsíce od právní moci rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. prosince 2005

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu